

MILOŠ VANĚČEK

RADEK GALAŠ

SKUTEČNÉ ZLOČINY PO ČESKU

2

Další zásadní případy
české kriminalistiky

nastole

DA:

STRU
NYSTRU
NYSTRU

Jez...ko -
radeně...ovu na
r a h... noci
na d...na se v
nám... do
ny... zlé n
raně... kamení l
zena zná...sková soš
ého jez...ka, tři stříb
né kalitny a 15 litrů
a.
oška byla dnes ráno r
bude předána církevní
...učetřování č...

Skutečné zločiny po česku 2

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihynastole.cz
www.albatrosmedia.cz

Miloš Vaněček, Radek Galaš
Skutečné zločiny po česku 2 – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**SKUTEČNÉ
ZLOČINY
PO ČESKU 2**

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

SKUTEČNÉ ZLOČINY PO ČESKU 2

MILOŠ VANĚČEK, RADEK GALAŠ

OBSAH

MILOŠ VANĚČEK

1. TŘI BRATŘI – JÁ NA BRÁCHU, BRÁCHA NA MĚ 8
2. NA SVATÉ TŘI KRÁLE 24
3. VRAŽDY BEZ VÝČITEK 34
4. DOKUD NÁS TCHYNĚ NEROZDĚLÍ 44
5. POSLUŠNÝ SYN 54
6. ČLOVĚK BESTIE ANEB ZBYTEČNÁ SMRT 68
7. ZAMILOVANÝ ŠOFÉR 80

RADEK GALAŠ

8. STRÁŽCE RELIKVIE 94
9. TŘI MUŽI NA ZABITÍ? 122
10. KRYCÍ NÁZEV KOTVA 160
11. VRAŽDA BEZ MRTVOL 204

- OBRAZOVÁ PŘÍLOHA 250
- PODĚKOVÁNÍ 276
- O AUTORECH 277

1

TŘI BRATŘI - JÁ NA BRÁCHU, BRÁCHA NA MĚ

„Na popravním dvoře zemského trestního soudu v Praze chmurně trčely mezi opršalými akáty, navzájem odloučené prkenným pažením, oba čakany. Pan dvorní rada o sedmé hodině ranní, po přijetí hlášení popravčího, odvětil tiše: ‚Vykonejte svou povinnost!‘ Popravčí dal povel ‚vzhůru!‘, a než jej dořekl, zaskřípěla kladka, provaz byl zavěšen a vytažený odsouzenec se již houpal na hřebu. Kat mu zatlačil oči, jediným máchnutím ruky mu srazil hlavu stranou. V několika vteřinách i druhá exekuce odbyta. Soudní lékaři konstatovali smrt i druhého delikventa. Kat hlásil skončení svého díla.

Akt popravy byl skončen v 7 hodin 10 minut. Přítomným divákům byla rozdaná oficiální zpráva o dokonaném justičním aktu v jazyce německém a českém.“

V úterý 26. března 1901 časně ráno prováděl železniční strážník Muškovský prohlídku trati mezi nádražím Nové Strašecí a Pecínovem. Při kontrole našel na svahu vedle kolejí pod tzv. Šibeničnou horou mrtvolu staršího muže s hlubokou ránou na hlavě, která ještě krvácela. Příšerný nálezn oznámil na nádraží a potom okresnímu soudu a četnictvu v Novém Strašecí.

Na místo se dostavila komise c. k. okresního soudu – adjunkti¹ Paur a Smítko – a lékař dr. Tuzar. Provedeným ohledáním bylo zjištěno, že mrtvola oblečeného muže leží u paty železničního náspu, asi 10 metrů vysokého, obličejem dolů ve sněhu. Dále bylo zjištěno, že se jedná o Josefa Sláničku, mistra krejčovského z Nového Strašecí.

Od vrcholu náspu po jeho úbočí byla ve sněhu široká brázda, která se táhla až k mrtvole. Na železničních kolejích ani okolo nebyly žádné stopy krve, které by potvrzovaly, že mrtvola muže byla zasažena jedoucím vlakem a sražena z náspu dolů. Bylo tedy zřejmé, že sem byla mrtvola přinesena, protože od místa, kde byla nalezena, se táhla rýha ve sněhu, místy až půl metru hluboká, směrem od náspu pryč k pěšině vedoucí z Nového Strašecí do Rudy. Ohledáním tohoto místa byly nalezeny stopy krve a po obou stranách brázdy se našly otisky bot, jejichž poloha jasně ukazovala na to, že dvě osoby vlekly mrtvolu od pěšiny k železničnímu náspu.

Soudní komise pokračovala v ohledání na této pěšině směrem k Novému Strašecí a našla na ní několik zakrvácených míst. Ve vzdálenosti asi 850 kroků od mrtvoly stopy ve sněhu odbočily od pěšiny a vedly do kopce vzhůru ke zdi, která ohraničuje zahradu synagogy a na které byly opět stopy krve. Když soudní komise přešla zeď, viděla na větvích bezu u zdi na zahradě krev a na zemi krvavé místo. Stopy krve vedly přes zahradu k protější hradební zdi, která byla také potřísněna krví. Komise přešla i tuto zeď a sledovala krvavé stopy uličkou, která vede podél synagogy a ústí do Palackého třídy v Novém Strašecí, až ke stavení Josefa Sláničky, kde stopy krve končily.

1 Soudní adjunkt byl převážně pomocný soudcovský úředník, který mohl být zaměstnán přímo u určitého soudu nebo u vrchního zemského soudu a teprve pak přidělen k nějakému soudu v rámci svého obvodu. U soudu mohl vykonávat všechny práce kromě soudcovského rozhodování, ledaže byl jmenován samosoudcem okresního soudu nebo mu bylo svěřeno hlasovací právo, tzn. stal-li se soudcem votantem (přísedícím) v určitém soudním senátu sborového soudu.

Ohledání tak pokračovalo v průjezdu Sláničkova domu, kde byla nalezena další krvavá skvrna.

Další stopy od krve byly na dvorku, na pěšině vyšlapané ve sněhu. Vedly ke kůlně v zadní části dvora. Před vchodem do záchodu bylo nalezeno velké tratoliště krve, které bylo před příchodem komise odškrábané a zaházené čistým sněhem. Vpravo od záchodku v kóji s uhlím, která se nalézá pod uvedenou kůlnou, byla na kusech uhlí nalezena zaschlá krev, uhelný mour prosáklý krví a krvavé skvrny byly také na zdi kóje. V komoře na dvoře, vpravo od průjezdu, našla komise dva zimníky od krve a zajistila také sekeru. Na sekeře, přestože bylo vidět, že ji někdo umyl, byly patrné stopy krve.

Vše nasvědčovalo tomu, že v domě Josefa Sláničky došlo k násilnému jednání, a tak soudní komise pokračovala v ohledání domu a bytu Sláničkových.

Z průjezdu domu vedla krátká tmavá chodba do velkého obývacího pokoje bytu Sláničkových. Z tohoto pokoje mířila dvě okna do ulice a jedno na dvůr. Za tímto velkým pokojem se nacházela úzká světnice s jedním oknem do ulice, v níž u zdi proti oknu byla postel, kde mrtvý Josef Slánička ležal, a u okna podél delší stěny stála druhá postel.

Soudní lékaři po provedení ohledání mrtvoly Josefa Sláničky naprosto vyloučili, že by zahynul při nehodě se železničním vlakem nebo při jiné nehodě. Zjistili, že mrtvola má v krajině levého spánku dvě rovnoběžné podélné rány ostrých okrajů, že těmito ranami je levá kost spánková a spodní část levé kosti temenní úplně rozdrčená a levá kost jařmová je uprostřed zlomená a že od této zlomeniny vede trhлина příčně přes celou spodinu lebeční až k zadnímu okraji pravé kosti temenní.

Vzhledem k tomuto lékařskému nálezu a výsledkům dosavadního vyšetřování bylo nepochybné, že Josef Slánička zemřel násilnou smrtí a k vraždě došlo v jeho domě. Na místě byli zatčeni jeho tři synové,

na které okamžitě padlo podezření: Antonín Slánička, již trestaný krejčovský pomocník, narozený 16. března 1875, Václav Slánička, také již trestaný nádeník, narozený 12. prosince 1876, a Emil Slánička, nádeník, narozený 20. října 1883.

Vyšetřování bylo již od samého počátku složité. Výpovědi bratrů se neshodovaly, každý svou účast na vraždě otce popíral a sváděl vinu na ty druhé.

Jako první vypovídal obviněný Emil Slánička. Ten vypověděl, že se mu bratr Václav 25. března ráno přiznal, že byl asi v sedm ráno na záchodě. S otcem, který tam také přišel, se dostal do hádky, při níž otce sekýrou usmrtil a jeho mrtvolu zabalenou do hadru schoval do kůlny na uhlí. Emil dále uvedl, že Václav jeho a bratra Antonína 25. března večer prosil, aby mrtvolu otce odnesli na železniční násep, a tak zakryli spáchaný zločin.

Na základě této výpovědi začal mluvit Václav Slánička. Podle jeho slov přišel 25. března asi v půl sedmé ráno do přední světnice. Tam byl přítomen jeho bratr Emil. Ve druhé světnici viděl ležet chroptícího otce zbroceného krví.

U skleněných dveří vedoucích do této druhé světnice viděl stát sekerku, kterou jeho bratr Emil patrně zabil otce. Když toto viděl, běžel do bytu svého švagra Kindla a tam pošeptal bratru Antonínovi, co se stalo. Antonín po této zprávě utíkal hned domů, ale Václav sám již domů nešel, vydal se na nádraží a odjel vlakem o půl dvanácté. Domů se prý vrátil až 26. března dopoledne.

Jeho výpověď byla ale na místě vyvrácena. Z větší přední světnice od vchodových dveří není totiž skrze zasklené dveře vidět na postel ve druhé světnici, na které zavražděný Josef Slánička spával.

Obviněný Václav proto svoji výpověď změnil s tím, že stál na prahu světnice a viděl, jak bratr Emil udeřil otce sekýrou. Dále ale trval na tom, že odešel ihned ke Kindlovým. Později Václav přiznal, že se vrátil s bratrem Antonínem domů. Viděl, jak Emil a Antonín odnášejí

mrtvolu otce ze světnice přes dvůr pod kůlnu. Na otázky, aby vysvětlil rozpory ve výpovědi, Václav Slánička neodpovídal – mlčel.

Poslední z bratrů, obviněný Antonín Slánička, stejně jako Václav z počátku udal, že Václav pro něj přiběhl ke Kindlovým. Vyšli spolu ven, kde mu Václav řekl, že Emil klepl otce. Oba spěchali domů a v průjezdu na ně čekal Emil. Antonín za Emilem vešel do zadní světnice, kde na posteli ležel zakrvácený otec a nejevil žádných známek života. Potom s Emilem odnesli mrtvolu pod kůlnu a večer za noční tmy k železničnímu náspu, kde byla druhý den ráno nalezena.

I Antonín několikrát měnil svoji výpověď. V průběhu vyšetřování vypověděl, že vešel s bratrem Václavem do zadní světnice, kde v tom okamžiku Emil strkal mrtvolu otce do pytle. Na podlaze bylo několik kapek krve, které všichni tři smyli, a vyprali cíchy z peřin na posteli, na níž byl otec zavražděn. Při dalším výslechu zase Antonín uvedl, že od Kindlů hned šel s Václavem domů, aniž by se ho ptal, co mu chce. Když přišel domů, viděl, jak Emil s otcem na posteli zápasí. Tuto poslední výpověď ale hned odvolal.

Nakonec Antonín vypověděl, že když přišel domů, otec již dokonával, a když jej donesli k záchodu, zemřel.

Výpovědi bratrů se na první pohled neshodovaly a nebyly pravdivé. Svoji účast na vraždě otce popírali a sváděli vinu jeden na druhého. Teprve výpověď Anny Kindlové, sestry obviněných, pomohla objasnit, kdo a jak se na vraždě otce podílel.

Anně se přiznal nejmladší z bratrů Emil, že v bytě svých rodičů 25. března ráno, když otec ležel v zadním pokoji obrácený obličejem ke zdi, vrazil spolu s Václavem do místnosti. On zasadil otcovi první ránu sekerou a Václav ho udeřil jinou sekerou jako druhý. Po těchto úderech otec zůstal ležet jako mrtvý. Tak ho vzali a odnesli k záchodu. Tam ale otec přišel k sobě, a proto ho odtáhli pod kůlnu, kde jej společně dobili.

Ukázalo se, že o připravované vraždě věděla i manželka oběti Anežka Sláničková. Ta vypověděla, že 25. března ráno zastihla na dvoře

Emila s Václavem. Synové jí řekli, že otce „uklidí“, aby byl od něj pokoj. Aby nebyla svědkem vraždy, odešla k dceři Anně Kindlové. Když se později vrátila domů, byli doma všichni tři synové a vyprávěli, jak Emil otce na posteli omráčil a jak ho všichni tři před záchodem utloukli.

Tyto výpovědi Anny Kindlové i Anežky Sláničkové byly potvrzeny posudkem soudních lékařů. Podle tohoto posudku Josefu Sláničkovi nebyly smrtelné rány zasazeny na posteli v zadní světnici, ale až pod kůlnou před záchodem. Směr zlomeniny spodiny lebeční a trhliny v pravé kosti temenní ukazují s plnou určitostí na to, že Slánička ležel pravou polovinou hlavy na pevné, tvrdé půdě, když mu byly do oblasti levého spánku zasazovány smrtelné rány. Pokud by ležel na posteli, uvedené změny by nemohly vzniknout.

Závěry posudku soudních lékařů byly potvrzeny i provedeným ohledáním místa činu a zajištěnými stopami. Množství krevních skvrn nalezených na levém sloupku vchodu na záchod, na zdi kůlny, velké tratoliště krve pod kůlnou před záchodem byly jasným důkazem toho, že na tomto místě byly Josefu Sláničkovi na levé polovině hlavy zasazeny čepem sekery tak silné rány, že se krev rozstříkla do všech stran.

Naproti tomu prohlásili soudní lékaři výpověď obžalovaných bratrů, že jejich otec byl zavražděn v zadní světnici, za nepravděpodobnou – tam byl Josef Slánička čepem sekery udeřen a pouze omráčen. Jest tudíž dostatečné podezření, že obvinění Antonín, Václav a Emil Sláničkové svého otce pod kůlnou úmyslně a společně usmrtili.

Že vražda byla skutečně spáchána pod kůlnou, potvrdila svědkyně Marie Týcová, která 26. března mezi 6. a 7. hodinou ranní slyšela po delší dobu ze Sláničkova dvoru vzdychání „achich ouvej“. Toto vzdychání slyšela i sousedka Marie Kutchanová, která šla ke studni pro vodu. Soudní komise na místě prověřila jejich výpovědi a potvrdila, že jak na zahradu, kde byla Kutchanová pro vodu, tak i do bytu Týcové je vzdychání zřetelně slyšet.

Zjistit motiv tohoto hrůzného činu nebylo nijak obtížné. Krejčí Slánička byl přísný otec. Své děti držel „na uzdě“ a chtěl, aby z nich jednou byli řádní občané. To se synům ale nelíbilo. Marně je varoval, jak dopadnou na stará kolena, všichni raději lenošili. Byl šetrný a to byl další problém, protože synům nedával tolik peněz, kolik požadovali. U Sláničků potom docházelo až k nesnesitelným hádkám, po kterých otec synům zakazoval i návrat domů. Nakonec padlo rozhodnutí, že se otce zbaví. Než se k tomu odhodlali sami, oslovil Antonín na začátku roku 1901 při výkonu trestu ve věznicí Okresního soudu v Novém Strašecí spoluvězně Minderleho. Poté co si na otce stěžoval, řekl Minderlemu, že kdyby chtěl jeho otce zavraždit, že by se měl do konce života dobře. Spoluvězeň však tuto nabídku nepřijal. Antonín po návratu z vězení začal přemlouvat bratry k otcově vraždě. Dalším důvodem byly také otcovy peníze, kterých se synové chtěli zmocnit. Věděli, že otec mívá u sebe větší obnos – nosil jej ve velké kožené tobolce ve spodní kapse vesty a v noci na ní spal. Přestože otce po vraždě prohledali, tobolku s penězi nenašli.

Manželka oběti Anežka Sláničková věděla o tom, co synové připravují. Sama se ostatně před svědky často vyjadřovala o tom, že bylo dobře Sláničku bouchnout, a je možné, že své syny 25. března upozornila na vhodnou příležitost.

Ještě ve vězení Okresního soudu v Novém Strašecí se Václav s Antonínem domlouvali, že vraždu svedou na nejmladšího Emila. Václav volal na Emila, aby z toho alespoň matku vysekal.

Obvinění byli v pátek 29. března převezeni poledním vlakem k trestnímu soudu do Prahy. Ještě den předtím slyšeli ve vězeňské cele hudbu a pohřební zpěv na pohřbu své oběti – vlastního otce. Jejich dům se totiž nacházel naproti oknům věznice c. k. soudu.

SOUD

Označit Anežku Sláničkovou z Nového Strašecí a její syny Antonína, Václava a Emila pouze za obyčejné zločince by znamenalo zařadit jejich přehavný čin do kategorie vražd víceméně se vyskytujících a to by rozhodně nebylo správné. Již podle obžaloby se jeví jako opravdové příšery, před nimiž stydne v těle krev, na čele vyráží ledový pot a údy se chvějí jako osikové listí. Vždyť synové zavraždili vlastního otce, aby se zmocnili jeho peněz, a sama jejich matka jim dala pokyn k provedení ďábelského plánu, když k tomu byla vhodná příležitost.

Skličujícím, až zdrcujícím dojmem působilo projednávání u pražského porotního soudu. Přesto byla obsazena všechna místa většinou mladými i staršími reprezentantkami něžného pohlaví. Tak uváděli zahájení soudního jednání novináři.

To začalo 15. července 1901 u porotního soudu v Praze. Soudnímu líčení předsedal rada Vrchního zemského soudu v Praze dr. rytíř Patera. Žalobu vedl náměstek státního zástupce dr. Karhan. Žalované hájili: Antonína tajemník Scheidler, Václava dr. Schmaus, Emila dr. Freund a dr. Zítek Anežku Sláničkovou.

Po vylosování poroty předseda dr. rytíř Patera oznámil, že jeden z hlavních svědků, dcera Anna Kindlová, v červnu zemřel. Předseda ještě sdělil, že v pátek před hlavním líčením byl v Novém Strašecí se soudním znalcem docentem dr. Slavíkem, aby se na místě seznámil se všemi okolnostmi souvisejícími s vraždou. Při tom dr. Slavík fotografoval všechna důležitá místa – železniční násep, světnici, dvorek a kolnu.

Státní zástupce přečetl obžalobu, ve které byli Antonín, Václav a Emil Sláničkoví obviněni z trestného činu vraždy prosté podle § 134, 135, odst. 4 trestního zákona, a Anežka Sláničková z trestného činu vzdálenějšího účastenství na zločinu vraždy prosté podle § 137 trestního zákona.

Po dvoudenním jednání předseda porotního soudu, rada Vrchního zemského soudu dr. rytíř Patera, formálně uzavřel průvodní řízení a porotcům byly položeny hlavní otázky. Na to promluvil veřejný žalobce dr.

Karban. Ten označil jednání obviněných jako jednání protivící se nejnižšímu citům. Prokázal vinu všech tří obviněných, synů, kteří zavražděného otce shodili na koleje jako kus dřeva a pak klidně přihlíželi nálezu mrtvoly. Povězení synkové se domluvili na vraždě, aby se přísného otce zbavili. A co se týká matky – ta svým jednáním připravila synům příležitost k uskutečnění jejich vražedného záměru, o kterém věděla předem.

Závěrečné řeči přednesli také obhájci. Jako první hovořil k porotě obhájce Scheidler. Hájil Antonína, který se po celé líčení choval mrzutě, apaticky, až to zaráželo. Obhájce otevřeně přiznal, že veřejný žalobce nashromáždil tolik usvědčujících okolností, že obhajoba je těžká. Jeho klient Antonín Slánička ani slovem nepřipustil, že by vztáhl ruku na svého otce, nikdo ho neviděl, nikdo ho také neobviňoval a přímý důkaz proti němu nebyl. Otrlost Antonínova může být důsledkem zanedbané výchovy a jeho vina spočívá jedině v tom, že pomáhal při odstraňování mrtvoly z domu.

Pozadu nezůstali při závěrečné řeči ani známí a proslulí pražští obhájci dr. Schmaus, Freund a Zítek. Snažili se ve svých závěrečných projevech přesvědčit porotce, aby se ohavnost skutku neprojevila v zaujatosti proti obžalovaným.

Řeči pánů obhájců působily mocně a účinkovaly i na obviněné, kteří vypukli v zoufalý pláč. Bohužel pozdě. Po stručných dvou replikách předseda, rada Vrchního zemského soudu v Praze dr. rytíř Patera, závěrem vše shrnul v obsažném resumé a hned nato se porota odebrala k poradě, která trvala téměř hodinu za hrozného napětí v soudní síni. Výsledek porady oznámil vrchní porotce pan Černý a soudní senát vynesl rozsudek, jímž uznal vinnými:

- obžalované Antonína Sláničku a Václava Sláničku zločinem vraždy prosté (§§ 134 a 135 odst. 4 trest. zák.) a každého odsoudil k trestu smrti provazem,
- obžalovaného Emila Sláničku zločinem vraždy prosté (§§ 134 a 135 odst. 4 trest. zák.) a odsoudil ho do těžkého žaláře v trvání

patnácti roků, zostřenému čtvrtletně postem² a každého 25. března v roce samovazbou v temnici,

- obžalovanou Anežku Sláničkovou zločinem vzdáleného účastenství na zločinu vraždy prosté (§ 137 trest. zák.) a odsoudil ji do těžkého žaláře v trvání patnácti roků, zostřenému čtvrtletně postem a každého 25. března v roce samovazbou v temnici.

Soudní senát se neprodleně po skončeném procesu sešel k poradě o doporučení či nedoporučení k udělení milosti panovníkem.

Anežka Sláničková a její syn Emil nastoupili do výkonu trestu, synové Antonín a Václav podali zmateční stížnost. Stížnosti byly zamítnuty a nebyly také doporučeny soudem k udělení císařské milosti.

Potvrzení rozsudku smrti od nejvyššího vídeňského soudu bylo doručeno 25. září 1901 a přípravy k výkonu trestu smrti začaly okamžitě.

Vrahové poslední noc svého života strávili velmi klidně. Anežka Sláničková, než byla dopravena do Řep, si vyžádala rozhovor s oběma k trestu smrti provazem odsouzenými syny. Antonínovi odevzdala kapesní šátek, jehož jeden cíp byl v uzlíček svázaný a v něm našel se vrkoč vlasů, jež si Sláničková ustříhla z copu. „Dávám ti toto na památku,“ rozloučila se synem – vrahem. Antonín Slánička šátek bedlivě uschoval a vzpomněl si naň také v posledních chvílích svého života. Svého duchovního, faráře Baťhu, požádal, aby mu matčin odkaz dal do rakve na prsa.

Odsouzené bratry čekala ještě jedna návštěva. Jejich sestra byla telegraficky vyzkoušena o potvrzeném rozsudku smrti, a tak přijela se švagrem, aby se s nimi rozloučila. Antonín Slánička prosil sestru, aby se ujala matky, která prý je nevinná. Sestra s pláčem bratry objala a pak budovu opustila.

Do budovy trestního soudu se dostavil pražský kat Wohlschlager, oděný v černý šat s císařským kabátem, s oběma pomocníky, z nichž

2 Post – zdržení se od jídla a pití po určitou dobu. Dnes půst.

jeden nesl cestovní vak s pomůckami k provedení poprav. Kat se odebral na nádvoří, kde byly postaveny dvě šibenice, každá sestávala ze silného prkna zasazeného hluboko do země. Vedle ní byly postaveny jednoduché schůdky, sestávající ze čtyř stupňů. V tutéž dobu v obdélníku byla na nádvoří před popravištěm postavena silná policejní stráž, celkem 80 mužů. Postavili se do dvojité řady a byli ozbrojeni puškami s nasazenými bodáky. Před budovou trestního soudu bylo postaveno dvacet policistů, aby se zabránilo velkému návalu obecnstva před vraty.

Pomocníci katovi chopili se pak ihned díla. Na šibenici, postavenou vlevo od diváků, připevnili kladku a jejím otvorem prostrčili silný provaz, na jehož horním konci byl silný uzavřený hák a na druhém byla připevněna skoba. Spodní konec provazu byl protažen otvorem v čakanu tak, že delikvent měl být nejprve vytažen nahoru a pak provazem katovi pomocníci vši silou táhli jeho tělo dolů. Nádvoří vězeňské ponaáhlu začalo se plnit. Vysoko nad hlavami zvědavců kružily kavky a usedaly v cimbuří Novoměstské věže, jako by očekávaly potravu. Za dávných dob byli oběšenci ponecháni napospas dravým ptákům, moderní doba je takového rozkouskování po smrti ušetřila. Mohutné rafie na ciferníku věžních hodin postupovaly zdánlivě pozvolna. Blížil se okamžik, kdy dva lidské životy z důvodů spravedlnosti měly být ukončeny.

Za špalírem policistů povstal hustý, neproniknutelný dav diváků.

O půl sedmé ráno měli katovi pomocníci veškeré přípravy k vykonání verdiktu ukončeny. Zanedlouho potom členové soudního dvora vstoupili do nádvoří. Byli to prezident trestního soudu dvorní rada Wokaun, vrch. rada ryt. Patera, radové Jenikovský, Šabata a dr. Růžička, k nimž se přidružil státní zástupce Morstadt. Soudní dvůr prošel kordonem policistů a zaujal postavení na pět metrů od obou šibenic.

Na věži Novoměstské radnice ozval se první úder zvonu, oznamující nastalou sedmou hodinu. Na nádvoří zesílil šumot. Ozval se

povel: „Habt acht!“ Stráž zavěsila pušky s bodáky na rámě a zra-
ky všech upřeny byly na „malé dvěře, vprávo se nacházející“. Ještě
okamžik a už bylo slyšet hlas kněze, důstojného pana faráře Bathy,
který se modlil otčenáš.

Za knězem v průvodu desíti dozorců ubíral se první delikvent,
starší Antonín Slánička. Měl na sobě stejné šaty, které měl v době
provedení vraždy, při zatčení i při hlavním líčení před soudem po-
rotním. Delikvent měl hlavu mírně sklopenou, oči zarosené, od pláče
zarudlé. Bylo zřejmé, že chůzi má nejistou. Ústa se snažila doprová-
zet modlitbu kněze.

Průvod stanul před členy soudního dvoru. Žalářní oficiál Nedo-
ma předstoupil před prezidenta dvorního radu Wokouna a oznamo-
val, že předveden jest vězeň, který dle ustanovení zákona má být
potrestán smrtí provazem. Prezident trestního soudu poukázal pak
katovi Wohlschlagrovi na delikventa a pravil: „Vykonejte svoji po-
vinnost!“

V tom okamžiku přistoupili k Antonínu Sláničkovi katovi po-
mocníci a odvedli jej k šibenici vlevo postavené, od druhé šibenice
oddělené prkennou stěnou tak, aby na ni vrah neviděl. Antonín Slá-
nička, zdravý, silný a svalnatý mladík, byl událostmi poslední doby
ovšem sklíčen. Bez hlesu strpěl počínání katových pomocníků. Tito
svázali mu motouzem nohy, druhý motouz obtočili kolem pasu a na
krk mu zavěsili smyčku. Mezitím se kněz stále hlasitě modlil.

*„Práce ta sotva půl minuty trvala. Pojednou dal kat povel: „Vzhů-
ru!“ a pomocníci zatáhli za hořejší část silného provazu. Tělo zlosy-
na vyzdviženo tak do výše, kat jedním skokem octl se na nejvyšším
stupni schůdků a zavěsil klíčku oprátky na železný hák šibenice. Na
další povel pomocníci pustili horní část provazu a uchopili opět dru-
hý konec, za nějž táhli s napětím všech sil. Tímto způsobem bylo tělo
zlosyna natahováno. Mezitím již kat zlomil vrahovi na šibenici vaz
oběma rukama a tlačil mu obě oči dovnitř.*

Po dvaceti sekundách sestoupil kat ze schůdků popraviště a oznamoval soudnímu tribunálu, že poprava byla dokonána. Soudní lékaři, pp. prof. dr. Reinsberg a docent dr. Slavík, odhalili prsa Antonína Sláničky a pomocí teleskopu konstatovali, že jeho srdce ještě šest minut tlouklo.

Tvář oběšenec bledla, ruce modraly, z pootevřených a šeredně zkřivených úst vyvalily se sliny. Spravedlnosti učiněno zadost, vrah otce svého Antonín Slánička byl popraven... Ani jediný hlas nevydral se z úst jeho; jen začal omdlévat pod šibenicí, když tam byl přiveden.“

Za hlasitého odřikávání otčenáše katovi pomocníci vážou druhého vraha, je slyšitelný katův povel: „Vzhůru!“ a už tělo Václava Sláničky zdvihá se do výše. Kat vyskočil na schůdky, zavěsil kličku na železný hák, pak se tělo poněkud snížilo, kat zlomil vrahovi vaz, mocně mu přitlačil oči a oznamoval soudnímu dvoru, že i druhá poprava byla vykonána.

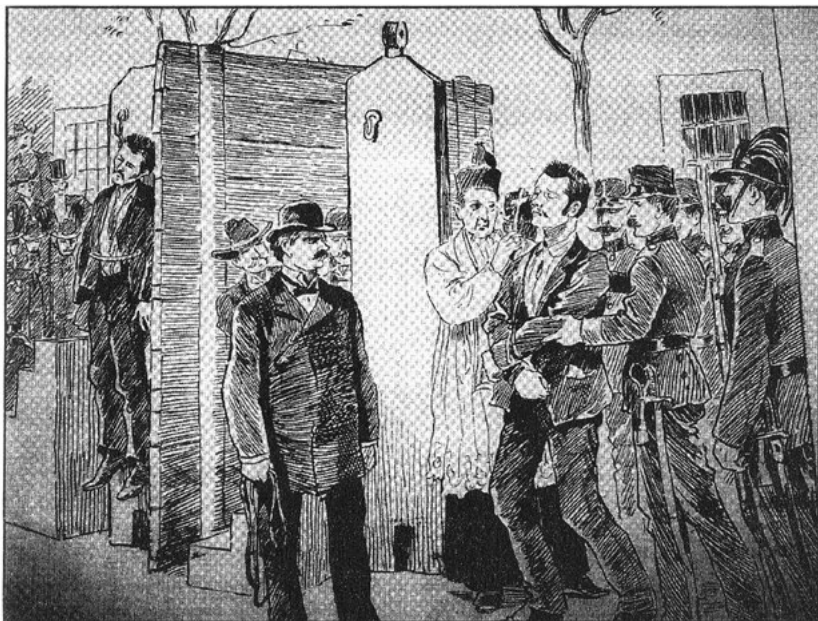
Soudní lékaři konstatovali, že srdce druhého popraveného tlouklo ještě sedm minut po vykonání rozsudku. Společně prohlásili, že bezvědomí u obou vrahů nastalo ihned, takřka v okamžiku. Václav Slánička, který byl velmi vzrostlý, jevil déle známky života a jeho tělo sebou mocně trhlo, když už viselo na oprátce.

V 7:10 hod. byl celý akt popravý dokončen. Mrtvoly popravených zůstaly na šibenici viset až do 7:30, načež jeden oběšenec po druhém byl katem vyvléknut z háku a položen do jednoduché rakve. Až do večera byly ponechány rakve s popravenými v soudní budově, načež převezeny budou do patologických ústavů, a sice mrtvola Antonína Sláničky do českého a Václava Sláničky do německého. Zítra budou obě mrtvoly soudními lékaři pitvány. Kolem šibenice shluklo se mnoho zvědavců, kteří si řezali třísky – na památku!

Nakonec ani Emil Slánička neušel šibenici. V sobotu 22. května 1909 si ale oprátku na krk nasadil sám – v cele věznice na Pankráci spáchal sebevraždu. Národní listy ze dne 24. května 1909 informovaly

nejen o jeho sebevraždě, ale připomněly i vraždu, za kterou byli bratři odsouzeni:

„Dne 26. března 1901 byla jeho mrtvola nalezena na železničním náspu u Strašecí. Nešťastník byl na kusy roztrhán, takže zpočátku se zdálo, že byl koly lokomotivy usmrcen. Bylo však zjištěno, že ubohého starce vlastní synové s vědomím matky zabili. Synové Antonín, Václav a Emil Sláničkové spícího otce sekerami ubili, mrtvolu rozsekali a na železniční bráz hodili.“

Zasloužený konec otcovrahů na pražské šibenici.

Z knihy: *SYN PRAŽSKÉHO KATA*, Vladimír Šindelář, Regia 2006

2

NA SVATÉ TŘI KRÁLE 1909

„Mívám začasťe takové záchvaty, že musím vidět krev. Již od mládí jsem velmi rád zabíjel domácí zvířata a ukrutnou radost jsem měl při podívání, jak sebou házela a jak se jim krev z rány řinula. Jakmile tato chuť po krvi povstala, musil jsem něco udělat.“

Radešovice, na svaté Tři krále, středa 6. ledna 1909.

Anna Nováková přišla domů asi k páté hodině, odemkla domek a šla do pokoje, aby zatopila v kamnech. Když chtěla do kamen přiložit chrástí, jež leželo na zemi za kamny, nahmátla nohu své dcerky Aničky, která vyčnívala z roští. Matka se domnívala, že dcera snad v šeru usnula. Vzala ji do náručí a chtěla ji dát do postele vedle kamen. Ke svému zděšení ucítila na rukou krev a uviděla, že se dítěti něco stalo. Nováková vyběhla před domek, kde se dala do křiku. Prosil sousedy o pomoc. V rozčilení si ani nevšimla, že má dcera řeznou ránu na krku a že jí z útroh visí velký kus střeva, jehož konec se táhl po zemi. Sousedé, kteří se seběhli, případ oznámili četníkům.

Případ vraždy sedmileté Anny Novákové přijel vyšetřovat četnický strážmistr František May ze Žižkova. Ten okamžitě zajistil dům, kde se vražda stala.

V osudný den na Tři krále odešla Nováková odpoledne posluhovat do školy a Novák se vydal do Strašína, vzdáleného z Radešovic asi čtvrt hodiny. Doma zůstala malá Anička, která si u okna četla, a její 18letý bratr František. Ten ji ve 3 hodiny odpoledne zval, aby s ním šla na návštěvu k sousedovi Soušovi. Anička mu odpověděla, že si bude ještě číst, a až nebude vidět na čtení, že za ním přijde. František na ni u souseda čekal hodinu, a když nepřišla, vrátil se domů. Šel si pro nůž,

který nechal doma na stole. Ve světnici byla již skoro tma. Vzal si na stole nůž. Sestru neviděl, tak si myslel, že odešla ven za dětmi, a vydal se ji hledat. Za hodinu, kolem páté odpolední, se domů vrátila matka.

Podezření z vraždy dcery padlo na otce Františka Nováka, který se živil broušením pilek a podělkováním.³ Velké výtěčky neměl, mnoho dnů také proležel s bolestmi hlavy, navíc nejraději pásł kozy a přitom si pískal na flétnu. Proto byl v obci považován za tichého blázna. Manželka jej nechala prohlédnout lékařem, ale protože nikomu neublížil ani nikoho neohrožoval, odmítl jej obvodní lékař MUDr. Hrdlička na žádost manželky umístit do ústavu pro choromyslné. Celá starost o rodinu tak zůstala na manželce.

Zadržený otec byl ještě ten den dopraven do vazby k říčanskému soudu. Následujícího dne, ve čtvrtek, byl zadržen jako podezřelý i 18letý syn František, který poslední mluvil s malou Annou. Byl rovněž převezen do vazby k říčanskému soudu. Otec i syn vinu popírali.

Pachatel nezanechal žádnou stopu. Nikdo neviděl, že by do domku Novákových někdo vcházel nebo že by se tam někdo cizí potloukal. Jediné, co se při prohlídce světnice našlo, byl rezavý obuvnický knejp⁴, který byl pohozený pod stolem. Jeho rukojeť byla obalená soukennou látkou, která nesla stopy krve. Také na železe byly zřejmě stopy od krve. Je jisté, že knejp byl otírán o zem, protože nesl stopy popela a hlíny. Podle lékařů se mohlo jednat o vražednou zbraň. Jako corpus delicti byl zajištěn a předán soudu.

Dům, kde bydleli Novákovi, tak zůstal prázdný. Otec František Novák se starším synem Františkem byli ve vazbě a matka s mladším synem Antonínem, který byl z nedaleké obce povolán domů, zůstali prozatím u sousedů – v domácnosti domkáře Václava Souše.

3 Příležitostné práce za denní mzdu.

4 Knejp – zakřivený obuvnický nůž užívaný k hrubému ořezávání kůže.

SOUDNÍ KOMISE NA MÍSTĚ VRAŽDY

V pátek o druhé hodině odpolední dostavila se do domku Novákových soudní komise ve složení soudce adjunkt Novák od říčanského okresního soudu, obvodní lékař dr. Jan Hrdlička a železniční lékař dr. Kraus.

Provedeným ohledáním bylo zjištěno, že se vražda stala v předsínce u dveří. Tam bylo dítě přepadeno, zabito a pak odneseno do vedlejšího pokoje, kde vrah odhodil mrtvolu za kamna.

Bylo nutné provést soudní pitvu. Ta byla nakonec provedena v sednici v domku Novákových. Nebylo to nejvhodnější místo, ale obec vhodnější místo neměla a nikdo z občanů nechtěl svůj pokoj k pitvě propůjčit.

PITVA

Ze sousedního domku byla přinesena lampa a za jejího svitu ve čtvrt na tři odpoledne zahájili lékaři obdukcii.

Pitevní nález: Lékaři konstatovali na krku mrtvoly 10 cm dlouhý řez, začínající pod pravým uchem a pronikající až k průdušnici. Rána byla vedená s velikou prudkostí a sahala do hloubky až na páteř. Na krku byly přeríznuté všechny měkké části, svaly, tepny a žíly. Proříznutá byla i průdušnice. Smrt nastala velice rychle vykrvácením.

Druhá strašná rána byla na břicho, v bílé čáře. Táhla se od výčnělku močovitého až dolů v celé délce břicha. Dutina břišní byla úplně otevřená. Předstěna, žaludek, tlusté střevo a střevo tenké v délce 5 metrů úplně vyhřezly. Tato rána, sama o sobě byla také smrtelná, byla způsobena až po řezu na krku. Pitva dále zjistila, že na děvčátku byl spáchan ještě jiný zločin, který vysvětloval příčinu vraždy. Podle lékařů jde o osobu perverzně zatíženou.

Pitva mrtvoly probíhala asi čtvrt hodiny, když se venku ozval strašný křik. Jediné, čemu lékaři rozuměli, bylo nejasné, opakované slovo vražda. Vysvětlení se jim dostalo záhy. Do světnice vrazil četník

a hlásil, že došlo k další vraždě ve staré hospodě U Nováků. Žena, která vtrhla do místnosti za četníkem, volala na doktora, ať tam jde, že je tam bodnuté dítě. Obvodní lékař dr. Hrdlička měl ruce silně zakrvácené, a tak se ženou odešel dr. Kraus. Ale ani dr. Hrdlička pitvu nedokončil. Ve dveřích stál další posel, který mu oznámil, že tam je další zraněné dítě a má tam jít. Lékař neváhal, omyl si ruce, nechal zavřít domek, ke dveřím postavil na stráž jednoho četníka a pospíchal za poslem do nedalekého domku pekaře Smutného.

Tam se oba lékaři setkali. Když se s námahou prodrali do domu, viděli, že Smutný drží na rukou malé dítě, které silně krvácí na krku. Na posteli ležela starší dívka, která mírně sténala a krvácela z hrozně rány na krku. K ní lékaři přistoupili nejdříve, ale tady byla již každá pomoc marná. Pětiletá Marie Smutná během chvilky vydechla naposledy.

Prohlídkou tříleté Boženky, kterou držel otec na rukou, zjistili, že má dvě poranění. Jednu řeznou ránu na pravé straně krku, která byla značně hluboká a silně krvácela. Druhá rána na levé straně klíčku byla povrchní a zasáhla jen kůži. Podle lékařů bylo zranění způsobeno tím, že se pachateli smekl nůž a dítě náhodně zasáhl. Dítěti bylo poskytnuto potřebné ošetření a bylo ponecháno v ošetřování rodičů.

Nyní nastal čas, aby oba lékaři prohlédli mrtvolu Marie. Zjistili, že všechny dívky, Nováková i obě dcery Smutných, měly stejný řez na pravé straně krku. Anička Nováková a Marie Smutná měly rozříznuté břicho. Na první pohled se tak zdálo, že se jedná o jednoho pachatele. O tom, zda byl na Marii Smutné spáchán ještě další skutek, vypoví pitva. Oba lékaři se po ošetření Boženky Smutné a ohledání její mrtvé sestry mohli vrátit k dokončení pitvy Anny Novákové.

PÁTRÁNÍ PO PACHATELI

Zatímco lékaři pokračovali ve své práci, přítomní četníci začali okamžitě pátrat po pachateli. Nejprve byla vyslechnuta podomní